

Но тази вечер можехме да се насладим на почивка и най-сетне да имаме един пълен ден за обикаляне на Тбилиси! Това беше достатъчно, за да ни накара с усмивка да се насладим на вечерята си в препоръчания от любезния ни домакин ресторант. Е, месото пак не беше добре приготвено, но пък обстановката беше много приятна и Тея пробва от местния специалитет кхинкали, който представляваше нещо като руските пелмени или италианските тортелини, а тя като едно типично европейско дете, много обича всякакви форми на паста. И така десетият ден от нашата обиколка на света беше към своя край. Тежък и пълен с приключения, както трябва и да бъде едно истинско пътешествие!

Ден 11, Тбилиси, Грузия, 4 май, 2019

Кой каквото ще да казва, но и най-интересните пътища и приключения имат нужда от пауза, за да бъдат оценени, както трябва. След десет дни непрекъснато каране, първият ден почивка беше истинска наслада за тялото и душата. Дори дъждът, който не спря през целия ден, не можеше да отмие чудесните преживявания, които Тбилиси ни предложи. Столицата на Грузия определено е град, който може да предложи много не само на туристите, но и на пътешествениците като нас. Макар и нетипичната комбинация между мотор и автомобил, че и с тригодишно дете в добавка, ние сме пътешественици и като такива, обичаме да изследваме нови територии. Още като дете обожаваш да чета книги и да се пренасям напред-назад в историята, да се вживявам в ролите на всички герои, с които се срещам на страниците, а развинуто ми въображение беше подхранвано от разказите на баща ми за близки и далечни места, които той като капитан на търговски кораб беше посетил. Ето защо любопитството към нови територии винаги е тлеело у мен и моторът ми даде възможност да го задоволявам по най-различни начини, но най-често – буквално – поемайки по непознати пътища. В днешно време почти не са останали неоткрити и неизследвани територии по планетата, но въпреки това всеки от нас може да предизвика откри-

вателя в себе си, като просто открива нови за себе си неща. И макар все още да съм заклет читател, понякога не се съдържам и просто искам да отида и да видя със собствените си очи, да пипна със собствените си ръце и да анализирам всичко видно, докоснато, чуто, вдъхнато и вкусено. Тбилиси ми предостави възможност да предизвикам всичките си сетива.

Сутрешната гледка, която този древен град ни предложи, можеше да бъде сцена от всеки добър криминален роман – телевизионната кула на връх Мтацминда на Свещената планина, която се извисява точно срещу главната улица Рустави. Все още не знаехме, че освен кулата, там се намира и най-древната крепост на Тбилиси Нарикала. Ентусиазмът за предстоящия ден без каране, който се подхранваше и от ръмъщия дъжд, беше намаляван единствено от липсата на кафе, а аз със сигурност бях развила зависимост към кофеина. Тази зависимост претърпя доста развитие по време на моите приключения около света, както и сама установих от опит, лекува се. Но тази мъглива и влажна утрин в центъра на грузинската столица все още не бях овладяла този майсторски клас. Тъй че типичното сутрешно напрежение преди кафето ме караше да бутам детската количка по улиците с възмутено-сърдита физиономия. Дори топлият типично грузински хляб шотис, наричан така заради формата си, наподобяваща сабя, с който Тея се сдоби от местна фурна, не можа да изтрие киселата ми гримаса. Всъщност, любезен съсед, който ни срещна на излизане от красивата ни къща в Тбилиси ни упъти и каза, че ще намерим мястото по вълшебната миризма. Хлябът се оказа с гигантски размери и почти стърчеше от количката, докато русата гладница го ръфаше и предизвикваше усмивки в тръгналите нанякъде хора по мокрите улици.

Разхождахме се по главната улица, на която се намираха някои от образците на местната архитектура и сгради-емблеми за страната като Националната опера, Националната галерия на изкуствата, Академията на науките, парламента и още много други. Плавно разходката ни изведе до Площада на свободата, чиято кулминация беше огромната статуя на св. Георги, сим-

вол и пазител на Грузия. Спряхме за спасителното за деня кафе и въпреки мокрото и хладно време – за сладолед за Тея. След като си поех дозата и навлякохме леки дъждобрани, вече се усмихвах истински и бях готова за пълноценна наслада на този почивен ден. Попаденията започнаха още от сутринта – мястото, където спряхме за кафе и сладолед се оказа страхотно – наричаше се „Мадо“ и предлагаше огромен избор от приготвени на място сладкиши, сладолед, любимата ми баклава с шамфъстък и какво ли още не. Светлосините дъждобрани някак озариха мрачния иначе ден и с ентузиазма и любопитството на сойки тръгнахме към Стария град.

Той се оказа нещо доста различно от очакванията ни – в действителност имаше много стари сгради, но те повече напомняха за улиците на Париж или Виена и в същата стилистика бяха дом за безброй галерии, занаятчийски ателиета и прекрасни заведения от всякакъв тип. Не съм изобщо веща по темата с различните архитектурни стилове, но съм убедена, че някои от местата, които посетихме, крият истински перли за познавачите.

От стария град стигнахме до станцията на лифта, който ни отведе към върха на планината Мтацминда и крепостта. Над всичко се изви сяваше и огромната статуя на Майка Грузия, въоръжена с тежък меч. Гледката от върха, а и от самото изкачване през града си заслужаваше ходенето.

Разходихме се из парка, не стигнахме до гробището Пантеон, последен дом на известния поет Александър Грибоедов, но пък Тея пак се сдоби с някакви подаръци от продавачите на сувенири в малкия базар на платото.

Тъй като Международният ден на жените-мотористи съвпаднаше с този почивен ден, записах кратко поздравление към всички сестри на две гуми от върха на Свещената планина. Почувствах се съпричастна към жаждата за свобода, олицетворена и от огромната статуя само на метри от мен.

Слизайки надолу нямаше как да не видим причудливите форми на някакво съвременно съоръжение, което ни привлече като магнит. Футуристичната сграда на брега на мътната река Кура се оказа киносалон, а пространството пред нея, оформено като парк, беше сцена на някакво културно събитие, обхващащо доста площ с разпънатите си бели шатри върху крещящо зелената мокра трева. След кръгчето, което направихме наоколо нямаше как да не се насладим и на желязното дърво – статуя с реалните размери на средно голямо дърво, окичено с какви ли не причудливи украшения, които го караха да изглежда като коледната елха на баба Вихронрав или ако трябва да сме в стилистиката на мястото – на баба Яга.

Нали бяхме тръгнали, като любопитни сойки, да се врем по всички ъгли, нямаше как

да пропуснем странните висящи цветни салами, които забелязахме още в стария град. Цветовете им бяха доста фрапиращи – от бледожълто до тъмно сливова лила, през всички нюанси на розовото и червеното. Оказа се, че това не са никакви местни украшения, а сладкиши, подобни на локум – сушени плодове, отъркаляни и оформени като наденици или връзки лук в някаква локумообразна смес.

Умората от разходката в дъждовния ден взе да си казва думата и решихме да хванем такси, за да намерим магазина на „Харли-Дейвидсън“ в Тбилиси. Все пак бях си дала дума да посетя всеки дом на моя любим Борис, край който минавам. Таксиметровият шофьор ме накара да се чувствам щастлива, че съм в почивка от безумния трафик в града. Освен това беше много разговорлив, така че от него научихме, че повечето туристи са от Русия (вероятно говореше най-вече за организирания туризъм, защото аз лично знаех за много мотористи, посетили тази красива страна от цял свят, а не само руснаци). Нашият нов приятел беше много старателен в търсенето на адреса, който бях намерила, макар да изрази съмнение, че ще открия желанния обект. Оказа се прав и въпреки че все още имаше никакви знаци, магазинът беше затворил още преди месец. Това много ме натъжи, защото искрено се надявах да се запозная с някои от местните харлисти, които бях срещнала вече на пътя, но пък утешението ми беше, че имам среща по-късно с първата жена-пътешественик, която щях да видя на живо след началото на моята обиколка! А освен мисията да популяризирам пътешествията на две колела сред харлистите, другата ми основна мисия беше да подкрепя и вдъхновявам жените да преследват мечтите си и да не се боят да опитват нови и непознати предизвикателства. А какъв по-добър начин да обогатиш опита си от срещата със сестра-съмишленик и то в Международния ден на жените-мотористи.

Прибрахме се за кратка почивка до нашата уютна квартира. Борис кротко си почиваше под покривалото, проверих го, дали не страда много от престоя си отдолу, но той изглеждаше сънен и доволен от възможността и той да опъне малко гуми по котешки.

След освежителното протягане и дрямка се отправихме към срещата с Елси, с която поддържах връзка не само защото пътуваше сама, но и защото заедно следяхме ситуацията на границата с Иран. Тя караше BMW GS800, с който беше стигнала дотук от Холандия. Разказа ми за своите перипетии из Турция, за това, че е изчаквала затоплянето на времето, прибирайки се за малко в къщи, както и за това, че точно преди да тръгне на това пътешествие е срещнала някого и сега се раздвоява да продължи ли или да се върне и да си опита късмета в новата връзка. Нейната крайна цел беше Малайзия,

като преди това смяташе да кара през Туркменистан, Узбекистан и Киргизстан до Китай, а от там през Индия и Мианмар да влезе в Тайлант, Лаос и Камбоджа. Частично маршрутите ни се припокриваха, но тя смяташе да пътува в доста по-лежерно темпо от нас, давайки си същото време, което ние си бяхме определили за стигането до Северна Америка - пре-

ди следващата зима. По-късно научих, че е успяла да премине границата с Иран като настоявала, че моторът ѝ е 250 кубика, а граничните полицаи не посмяли да спорят със самоуверената руса дама и я пуснали! След няколко месеца разбрах, че я е хванала болестта на дългото пътешествие, писнало ѝ е да обикаля и мисля, че от Пакистан се беше върнала обратно в Холандия и беше заявила, че е приключила със странстванията. Picture 43

Но в тази майска вечер на 2019 година всичко това предстоеше и ние и двете бяхме изключително ентузиазирани да се срещнем и да обсъждаме предстоящите ни пътища, маршрути и евентуални препятствия. Елси имаше уговорка и с друг пътешественик, така че скоро се разделихме, а ние, нали сме приключенско семейство, обсъдихме маршрута за следващия ден и направихме план, до къде евентуално можем да стигнем, пресичайки границата с държава номер три от нашата околосветска надпревара с времето – Азербайджан. Няма нищо по-ентузиазиращо от приключение, което знаеш, че предстои, но нямаш идея, какво точно ще е! Ето защо, макар и с мъка да накарахме Тея - неуморимата да заспи, с нетърпение очаквахме следващия ден – единайсти поред!

Ден 12, Тбилиси – някъде около границата с Азербайджан

Ако имах и най-бегла представа, какво ни очаква в този последен ден в Грузия и първи в Азербайджан, едва ли щях да се мотая до 10:30, преди да тръгнем! Но, както се казва, когато хората правят планове – Господ се смее! И така с всеки изминал ден броят на неочакваните приключения растеше, забелязвах някаква закономерност, която сигурно беше свързана с потапянето все по-дълбоко в пътешествието и дебрите на непознатото.

След лежерната подготовка, дозата кафе и натоварването на багажа по конете, се гмурнахме смело в сутрешния трафик, който в напредналата утрин, все пак беше вече 10:30, предполагаме, че ще е по-рехав. Явно бяхме в грешка, но като изключим арменския джигит, който караше като луд една голяма бяла птица, с която си мислеше, че може да ме прескочи, се разминахме без сериозни препятствия. С измъкването от шумния, макар и толкова красив столичен град, се потопихме в зеленината и мекотата на хълмовете, ширнали се пред нас като в приказка. Пътят се виеше като мързелив питон и почти съжалявах, че скоро ще стигнем границата. Не можех да се отпускам напълно зад кормилото на Борис, който също ръмжеше доволно по хубавия асфалт, защото току зад някой завой се оказваше, че трябва да лавираме сред стадо бели овцици или гледащи ни с досада крави. Все пак скоро достигнахме граничния пункт, където се придвижи-

хме доста бързо, оказа се, че май сме пропуснали да направим задължителната застраховка при влизането в Грузия, но ни прости, удариха ни печатите и ни пратиха по живо по здраво към граничния пункт от Азербайджанска страна.

Там опашката беше значителна. Първоначално се подредихме да чакаме заедно с колата, но полицаят, който разпределяше трафика от чакащи коли и камиони, ми направи знак да мина напред, така че без да се чудя и мая много, започнах да се мушкам между колоните от разнообразни превозни средства. На едно място ми се наложи да спра и да изчакам да ми направят място, за да премина и стоящите до мен шофьори на камиони се зазяпаха в ръмжация и тресящ се като в треска Борис. Един от тях съчувствено ме погледна и ме попита: счупен ли е? На ремонт ли го караш? Естествено, на мен ми стана много смешно и кикотейки се, му обясних, че той така си друга, иначе е здрав. Стигнах аз благополучно отпред и полицаят ме насочи с ръка да преминавам към гишетата. Спрях аз мотора, отидох до някакъв от служителите и му показах паспорта си. Той ме попита, дали имам виза. Виза ли?! – учудих се аз – че на мен не ми трябва виза! Той се опита да ме убеди, че всъщност виза ми трябва, но тя се вади електронно. Аз нали съм тъпо и упорито същество, продължих да споря и даже го карах да влезе в интернет и да провери. Той ми размаха слушалката на мобилния си и ми обясни, че и да иска, не може, няма интернет на телефона. Ще видим ние тая работа, заканих се аз и въпреки че рискувах някоя голяма сметка да ме изненада неприятно, влязох в интернет да проверя. Хм, вярно бе, трябвала ни виза за влизане в Азербайджан. Можело да се кандидатства по интернет и след като си платиш таксата, да получиш визата. Явно, залисана от всички други емоции и случки по пътя, тотално бях забравила тази дребна, но съществена подробност! Обаче беше неделя, трябваше да чакаме до понеделник, което за мой ужас, означаваше да се връщаме обратно 60 километра до Тбилиси и да загубим още един ден!

Врътнах мотора на обратно, минах през опашката да кажа на мъжа ми, че трябва да се върнем и се озовах пак на грузинската граница. Докато пак чаках да обработят документите ми, се заговорих с мотористи с московски регистрационни номера, които явно имаха някакъв проблем. Оказа се, че се прибират след пътешествие до Пакистан, но поради някакво правило, влязло в сила на 1 май, не ги пускат да влязат в Грузия! За съжаление нямаше как да им помогна и само изразих съчувствието си и им пожелах успех в намирането на решение. Служителите, като ни видяха пак с Борис, много се учудиха и ми викат: А, вие пак ли? Какво се случи? Смутолех, че нищо особено, биха ми пак печат за влизане и веднага след границата спрях да изчакам и колата. Още не бях слязла от мотора, когато към мен се приближи съмнителен младеж и със заговорнически глас ме попита, дали имам проблем с визата. Опитах се да се направя на хладнокръвна и да го изгледам строго, но той продължи, че няма проблем, може да извади визи за мен и семейството ми – явно беше ни видял, когато минавахме – само срещу 300 долара. Изсумтах му, че ще си помисля и че чакам мъжа ми да дойде. Той останана да се върти наоколо. След бърза консултация, макар че бях заслужено наругана, че съм направила такъв сериозен пропуск и съм забравила, че трябва да имаме визи, за да влезем в Азербайджан, все пак взехме решение да се пробваме да минем границата днес. Мъжът ми се спазари с младежа за 240 долара, което беше приблизително двойно на стандартната такса за трите визи, но пък нямаше да губим цял ден, да плащаме нови нощувки и т.н. Младежът искаше да вземе паспортите ни, но ние категорично отказвахме, така че се задоволи с това да ги снима с телефона си. Каза, че ще отнеме 2-3 часа, защото трябвало да ходи до Тбилиси. Цялата ситуация започна да изглежда доста съмнителна, но решихме да рискуваме. Той се метна в колата при свой приятел и ни даде знак да го последваме. След километър-два в посока Тбилиси, внезапно даде ляв мигач и зави... в гората. Аз бая се зачудих, дали да го последвам, но не можех да седя наред пътя, а и мъжът ми беше с колата зад мен, така че това ми даваше някаква смелост. Последвах го и след малко с Борис се клатушкахме по някакъв кален път сред дърветата. Стараех се да не изпусна мотора и да не се метна в някой храст и се чудех, къде по дяволите отиваме.

След малко сред тунела от дървета мернах постройка, а след още няколко метра се наложи да завивам през някакви локви и с мотаещи се кучета пред мотора към широк иначе паркинг. Спряхме, младежът дойде при нас и ни обясни, че това е ресторант с хубава кухня и можем да изчакаме спокойно тук, докато те свършат работата и ни донесат визите. Разговорът се водеше на руски, между другото. След първоначалния шок и уплах, се огледах и видях, че мястото всъщност изглежда много приятно, имаше доста клиенти, хубава тераса и след като се спогледахме с моя мъж и вдигнахме рамене в съгласие, изпратихме нашите предполагаеми визови агенти да вършат работа. Както може да се предполага, вече здраво бях загряла под горещото слънце, така че почивка край реката на сянка, ми изглеждаше не чак толкова лоша перспектива. Настанихме се на някаква маса, донесоха ни менюто и след още малко хулене от страна на мъжа ми, започнахме да се отпусваме и да се наслаждаваме на гледката. Сградата на заведението изглеждаше като да е наполовина завършена или пък я разширяваха, не беше много ясно. Отвън беше доста неугледна, а отвътре изглеждаше като стар селски хан някъде по времето на комунизма. Имаше елементи на украса, някоя и друга икона, черги по пода, бели покривки и стари маси и столове. Но пък сервираха някаква речна риба, която както ни посочиха, била от реката, която течеше току под терасата на къщата. Собствениците ни успокоиха, че познават нашите младежи визови агенти и горещо ни препоръчаха да опитаме арменската риба, наречена стрелец. Освен нас имаше още няколко заети маси, но най-голямата група беше някакво индийско семейство, състоящо се от поне 7-8 човека, но най-важното – сред тях имаше малко къдраво момиченце, с големи кръгли маслинени очи, което изглеждаше на около година и половина – две. Както вече е ясно след малко Тея се беше присламчила към тяхната маса и се закачаше със всички и най-вече с малкото момиченце. Тя също беше атракция за голямото семейство с нейните руси къдрици и естествено ни попитаха, дали може да ги снимат заедно, нещо което ние позволихме с усмивка.

Времето напредваше, но нищо не можехме да направим, освен да чакаме. Тъкмо аз вече започнах да се притеснявам, че нищо няма да излезе и нашите агенти се появиха с усмивки и извинения, че са се забавили толкова. Дадоха ни разпечатаните визи, показаха ни мейлите, на които са ги получили от системата на посолството, платихме им и те ни казаха да ги последваме.

Мъжът ми тръгна първи с колата, защото аз нещо се замотах покрай Борис и естествено, по всички закони на Мърфи, маневрирайки между локвите и кучетата, шляещи се по двора, го изпуснах. Той изрева, защото

дие, нямаше как да пропусна да нахокам мъжа ми, който ме причакваше в края на калната отсечка, за да ме снима, как идвам!

Размина се леко, защото бързахме, така че последвахме нашите приятели с визите по пътя към граничния пункт. Опашката беше станала умопомрачително дълга и се виеше на почти два километра преди грузинската граница. Поседяхме малко, чакайки, когато нашите познати минаха и ни дадоха знак да минем по-напред, изпреварвайки част от опашката. Минахме отново през цялата процедура с проверката и всичко останало, но това беше бързата част, защото нямаше как да не са ни запомнили с това минаване за трети път в рамките на няколко часа.

От страната на Азербайджан положението беше плачевно. Огромна опашка, а вече приближаваше 18:30 часа. Пак ме пуснаха да мина отпред с мотора. Мъжът ми ми направи знак да отивам, все пак имаше шанс аз да мина по-бързо и после да ги чакам с детето. Спрях за малко почти най-отпред зад някакви бусове и веднага край мен се събра тълпа от шофьори, които оглеждаха мотора и ме разпитваха откъде идвам. Даже получих покана да пренощуваме в къщата на един от тях заедно със семейството ми. Въпросният шофьор се връщаше от Румъния. След малко войникът, с когото бях говорила сутринта, отново ме поздрави с добре дошла в Азербайджан и дори ме пита, къде е семейството! Махнах неопределено с ръка към виещата се отзад опашка. На митницата ме посрещнаха много любезно, поздравиха ме, че съм успяла с визата толкова бързо, но късметът ми проработи до там. Поискаха ми пълномощното за мотора, а въпросният документ се съх-

инстинктивно все още го държах и по инерция въртах газта. Това обаче беше полезно, защото веднага от ресторанта дотърчаха двама мъже и ми помогнаха бързичко да вдигна Борко и да продължа. Макар и леко разтреперана от притока на адреналин след това премеж-

раняваше строго от мъжа ми с останалите ни документи в колата! Тъй като Борис беше регистриран на фирмата на мъжа ми, бяхме подготвили пълномощно, подпечатано и подписано от него на английски, турски и испански. Но не очаквах да ми го искат! Нямах как да се върна обратно и да отида до колата, защото зоната между двата пункта се охраняваше и въпреки разпалените ми обяснения към войничето, с което вече почти се бяхме сприятелили, трябваше да седя и да чакам, докато отново се съберем с останалата част от семейството ми.

По едно време след куп разговори със служители и други хора, влизащи в страната като мен, пристигна друга група руски мотористи. Този път от Санкт Петербург, но имаха същия проблем като москоччани – не ги пускаха с моторите в Грузия заради нововъведената забрана.

Започваше да се стъмнява и с настъпващия мрак, пропълзя и студа. Облякох си поларен суитшърт под якето и елека, а едно войниче дойде да ме покани на топло някъде вътре, но аз любезно отклоних поканата, защото се надявах, че скоро ще видя колата и ще можем най-сетне да преминем границата, преди съвсем да се е стъмнило. След още някоя цигара се претраших да питам моя приятел, дали има шанс да пропуснат колата по-напред, защото вече бях прекарала почти два часа в чакане. Той провери нещо, явно с някой висшестоящ и ме зарадва с потвърждение, че ще пуснат колата да мине отпред! Зарадвана от добрата вест, побързах да я съобщя на мъжа ми със смс, но се оказа, че те са така заклещени в трафика пред границата, че нямат никакъв шанс да се измъкнат с разрешение или без! Пак се изтегнах върху Борко и се примирих, че още ще чакам и тъкмо, когато друг войник ми даваше телефонния си номер в WhatsApp, защото искал да си упражнява английския, колата най-сетне пристигна!

Ако си мислех, че сега всичко ще стане бързо и лесно, бях отново в голяма заблуда! Прекарахме в борба с обърканата и бюрократична система на митницата близо още два часа и половина, въпреки любезността и желанието за съдействие на повечето от служителите! Най-сетне след почти четири часа висене на митницата и с междувременно разучени процедури

и създадени контакти, успях да се измъкна и да стъпя на заветната територия след граничния пункт! Спрях мотора, като даже не изключих двигателя, защото ми топлеше, а и чаках колата да ме последва след минута, когато видях, че точно преди последната бариера, пак спряха мъжа ми и той тръгна нанякъде с документи в ръка! То не бяха проверки през 3 метра, различни служби, военни и чудо! След 15 минути вече не издържах и макар наоколо да имаше всякакви съмнителни елементи, които ми предлагаха обмяна на валута и какви ли още не услуги, заряхах Борис и отидох обратно към последния контролен пункт, готова да се сбия с някого, ако трябва. Оказа се, че независимо от преминалите три проверки, на последната липсвал някакъв документ, който другите били пропуснали! Макар вече да бях тотално кипнала, изморена и готова да си го изкарам на най-близкостоящия служител, гледката на играещите си с Тея войничета и милите им усмивки, свалиха малко градусите на напрежението ми и стиснала зъби, си наложих да изчакам. Казах си, че все пак това беше част от приключението!

Най-сетне някъде към 22:30 успяхме да влезем официално цялото семейство в Азербайджан! Поехме по непознатите пътища към едно комплексче. Междувременно бяхме си го набелязали, когато стана ясно, че явно няма да минем никакви километри през този ден и трябва да сме благодарни, ако изобщо успеем да минем границата. Карах по тъмния път и само се молах бързо да стигнем, защото наистина вече се чувствах изтощена от толкова емоции. Въпреки умората ми направи впечатление количеството работещи магазини, заведения, обменни бюра, пунктове за застраховки край пътя, макар селцата да бяха иначе тъмни! Определено изглеждаше, че бизнесът в Азербайджан не спи!

Комплексът Авей Хотел се оказа изненадващо приятен за гранично крайпътно ресторантче и хотел. Посрещнаха ни много приятелски и ни настанаха за нула време, виждах Борис, паркиран отпред от стаята ни, колата също, даже успяхме и някаква храна да хапнем, но бяхме толкова изморени, че дори вече не мога да кажа, какво точно ядохме! Истински приключенски ден, преминал под мотото, че добрите хора са навсякъде! След като най-накрая си довлачих останките до стаята и бях готова да умра, моят мъж ми напомни, че имам да пиша. Обзе ме абсолютно отчаяние, ама как така, толкова бях уморена, че няхах сили за друго, освен да се мушна в леглото. За разлика от мен Тея беше свежа като репичка след дрямката в колата и не даваше признаци скоро да се укроти. Тодор каза, че той ще се занимава с нея да я приспива, а аз да седя пред компютъра, да свалям снимките и да почвам да пиша, че ако пропусна днешния ден, утре ще има кой знае какви приключения и ще забравя случилото се в детайли. Слабата ми съпротива,

че съм изтощена, беше оборена с лека ръка с железен аргумент. А той беше, че пишейки в края на деня, предавам верните емоции, а ако отложа във времето, няма да е същото. Съгласих се с почти сълзи в очите и заседнах да описвам премеждията от изминалия ден. Отне ми няколко часа и успях да се мушна в леглото чак в 2:30 сутринта, защото интернет връзката все се губеше и не можех да кача снимките. Ужасно дълъг, емоционален и зареден с преживелици и опит ден. Приключение в най-пълна степен!

Ден 13, Шайли – Баку, Азербайджан

Когато си на път негодите бързо се забравят, защото непрекъснато се случва нещо интересно. А този 13 ден от нашето приключение беше изпълнен с интересни преживявания. Макар да спях кратко заради епичната борба за интернет, в изпълнение на дълга ми към всички, които ме подкрепиха в това епично начинание, се събудих напълно готова за новия ден. Решихме, че няма да бързаме, а ще тръгнем, когато всички се чувстваме готови, така че спокойно си изпих кафето. Поне това днес ми беше осигурено и нямаше опасност за околните да станат жертви на моята кофеинова абстиненция. Още ме беше яд, че не успях да покажа на света краткото видео, как с Борко се справихме с калта и дупките вчера, но какво да се прави, интернет присъствието иска жертви – в случая в жертва падна ютуб за сметка на фейсбук. Направих и още една глупост днес – мъчих се да чистя Борис и през цялото време виждах в главата си брадатата физиономия на моя приятел Стефан Гьонев, който кахърно клати глава и вика: мотор на път не се мие! Мие се само в къщи! Е, да де, ама аз и Борис не очаквахме да се върнем в къщи в близките месеци, сега пък мръсни ли да стоим?! Наблизо имаше автомивка, но реших, че няма да дам някой друг да ми мие бебето, тъй че нарамила някаква гъба и с един маркуч, който издърпах от мивката, малко го понацапах Борис, т.е. замазах отгоре му мръсотията, уж, че съм го чистила. Това събитие предизвика голям

интерес и оживление и след малко бяхме заобиколени пак от фенове в лицето на група местни младежи. Кулминацията беше общата ни снимка с българското знаме на входа на хотела. Не че беше най-подходящото място за това, но пък в Грузия май пропуснах да направя снимка с култовото знаме, което обикаля за втори път света с мен след обиколката на Коста Атанасов – Джовката преди повече от 10 години.

След като най-сетне се приготвихме, яхнах отново моя Харли-Дейвидсън и... само след първите няколко километра се изгубих! Пътното строителство в Азербайджан ме изненада с някакви странни кръгови кръстовища и още по-шантави табели, заради които обърках посоките. Понеже не ползвам GPS, а само телефона си и то единствено, когато трябва да намеря адрес, разчитам на пътните знаци и на запомнянето поне визуално на няколко ключови точки по маршрута ми. Ако не съм сигурна, обикновено спирам и проверявам картата в Google. Е, да, обаче сега не карах сама, колата ме следваше и се налагаше мъжът ми да ми свири и да ми дава знаци, че съм се объркала, защото той караше с GPS. Поне два пъти днес хващаш грешната отбивка в кръгово кръстовище под носа на полицаите. А ако в Грузия спираха моя мъж няколко пъти и имаше полиция на много места, то тук бяха на всеки километър. Освен това друга особеност, която веднага ми направи впечатление беше, че тук всички карат много дисциплинирано за разлика от Грузия, но пък за сметка на това – ужасно бавно! Явно контролът по пътищата е много строг и всяко ограничение на скоростта от 60 км/ч си значи каране с 60 км/ч или по-бавно. В началото беше много приятно да не се оглеждам като гърмян заек непрекъснато, откъде ще ми налети я някоя кола, я някой камион или пък прасе. Но на втория час каране започна да ми писва от това влачене и започнах да изпреварвам трафика. Това пък доведе до друга особеност, която открих днес – навсякъде полицаите ме зяпаха, когато минавах покрай тях, но тяхна постоянна жертва беше колата. Горкият Тодор непрекъснато трябваше да ме гони, защото полицаите още докато видеха чуждия регистрационен номер и багажника на покрива, палките им автоматично сами се навирваха във въздуха. Поне не го глобявах, само му проверявах документите и го разпитвах, та скоро цялата полиция на Азербайджан ще знае, че има български мотор с някаква луда жена, дето го кара и още по-лудия ѝ мъж, който ходи подире ѝ с кола, че и детето си влачат със себе си. Едно от основните предизвикателства за деня ми беше разчитането и следенето на пътните знаци, които, както прочетох в една скандинавска кримка, бяха плод на черното чувство за хумор на някой чиновник в отговорната за целта служба. Имаше знаци стоп наред нищото, указателни табели, поставени на такива места, че едва ли не чак като минеш покрай тях, разбираш, че е трябвало да завиеш в друга посока и такива ми